

HELL'S TOUR +

Daniely

1995

Daniely 95´

15. – 17.9

Všechno je jinak. Tato výprava je nejen o týden později, ale také pěšky. Vede nás k tomu zvědavost, zda je lépe pěšky, nebo za vozem. Výsledek se dozvíte na konci, teď čtete dál.

Celý týden před započítím této kolosální akce je poněkud slabší počasí (pokud se tak dá nazvat trvalý déšť doprovázený boufkami). Byly proto vypracovány dvě varianty našeho putování. Jedna pro případ pokračování frontálních poruch a druhá, spíše utopická, v níž má figurovat pěkné počasí. První je závislá na účasti Mikyho, který vyjednal zapůjčení letního rodinného sídla. Druhá závisí jen na počasí. Tolik úvodem.

Sraz byl určen na 17 hodin v prostoru obvyklých srazů. Odtud se přesuneme na vlak. V jízdním řádu Blanka zjistila, že náš spoj bude vypraven z Hlavního nádraží, ale nebyla si jistá, zda vlak zastaví i v nádraží Praha – Libeň. Já jsem si tím jist byl. Je 17.20, Miky nikde. Volíme tedy variantu 2, přestože stále ještě drobně prší.

Opouštíme stadión a v bráně potkáváme Mikyho. Táhne s sebou Lenu a oba jsou v civilu. Zablekotal cosi na omluvu a řekl, že zítra za námi zaručeně přijede. Rozloučil se o odešel. Poté jsme se bleskově přesunuli na autobus a čekali až přijede. Za hodnou chvíli se tak stalo. Nastoupili jsme a nechali se dovézt na Harfu. Na nádraží jsme téměř dobíhali. Budova je liduprázdná a co hůř, o našem vlaku ani zmínka. Vyhledáváme další spoj. Jede za více než hodinu z Vysočan. No nic.

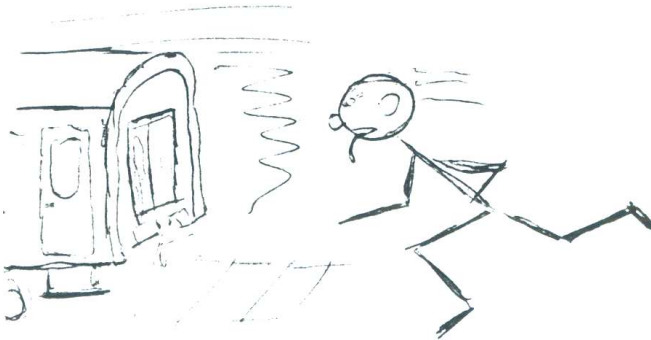
Mezi tím nakupujeme papů a Michal se se záhadným výrazem ve tváři vyjadřuje ve smyslu, že teď je ten nejsprávnější okamžik pro krátký návrat na stadión a odběhl.

Mezi tím, co byl pryč, sedíme na nástupišti a vůbec si nezávidíme. Pořád drobně prší, teplo vypadá taky jinak a vůbec!

Za rohem se objevuje Michal.

Tak tak dobíhá na nástupiště a už nám jede vlak. Naše odjezdy jsou, jak sami vidíte, čím dál tím zajímavější.

Ve vlaku konzumujeme dobroty, pro které se Michal vracel, vypravujeme si příběhy z minula, pokoušíme se o prognózy časů příštích a cesta zvolna ubíhá. Za dvě a půl hodiny jsme v Turnově.

735 2 4001

MOORE S. PAPER 2/95

54 *0097-389		Výdejna Praha-Vysočany	P51
CQ 185106		15.09.95	
Jednoduchá		Osob 3	Třída 2Km 96
Z Praha-Vysočany			
Do Turnov			
Přes Neratovice, Všetaty, Mladá Boleslav hl.n., Bakov n. Jizerou			
Platnost od 15.09.95 do 16.09.95			
Sleva	x	% Druh	Kč 120,-

Zásluhou rozmarného počasí je všude mokro. Hospoda! Všichni si uvědomujeme, že máme vlastně hlad. Pokoušíme to napravit studeným obloženým talířem. No dobře... nic moc.

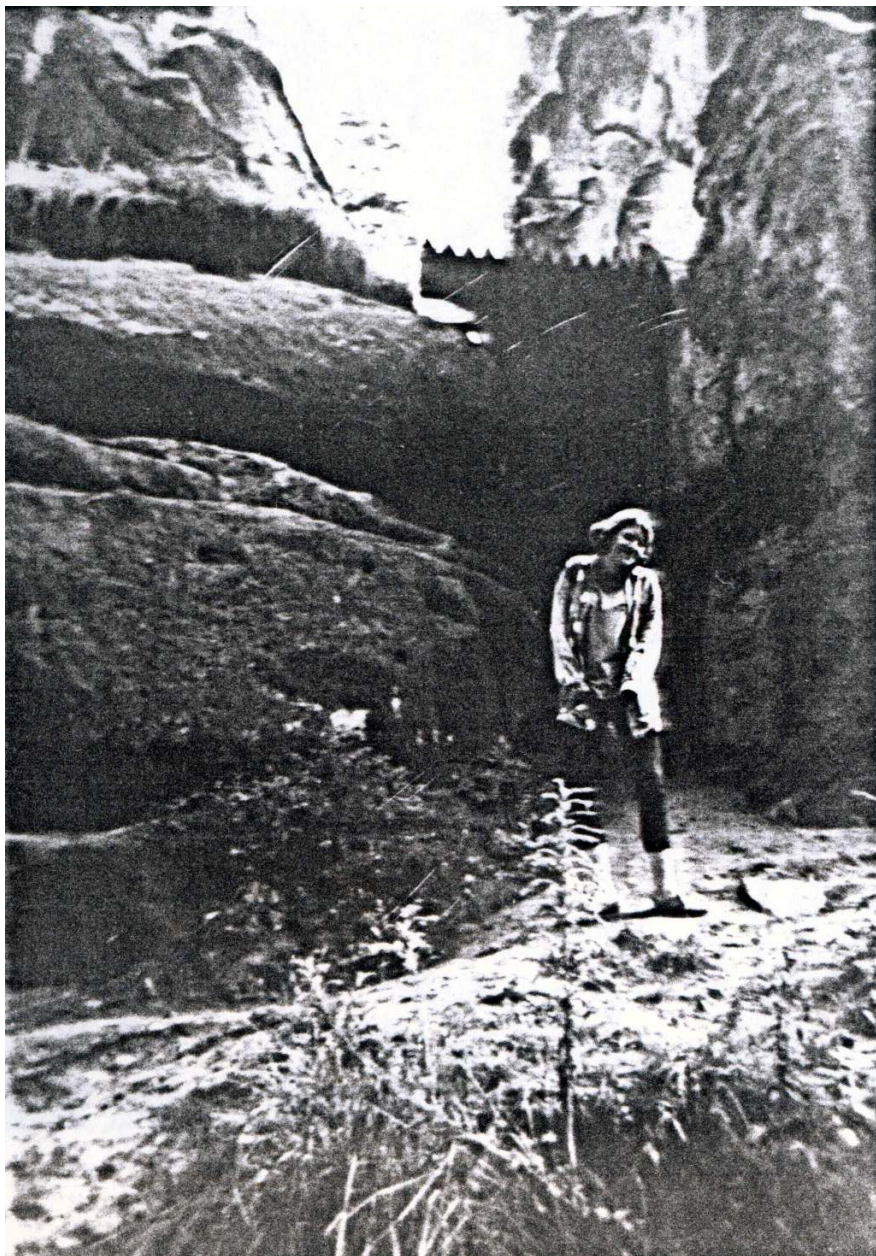
Vyrážíme do studené noci. Chvilku bloudíme ztichlým temným městem a absolvujeme, asi hodně, kilometrů k cíli. Ten je na hradě Rotštejn. Jde se nad očekávání dobře. Kolem je to strašidelné, ale pěkné. A už je tu známý skalní hrad. Zcela vysilení jdeme do hajan v severozápadní suché jeskyni. Dobrou...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Rotštejn	Asi 10		Cca 7	nevím	15

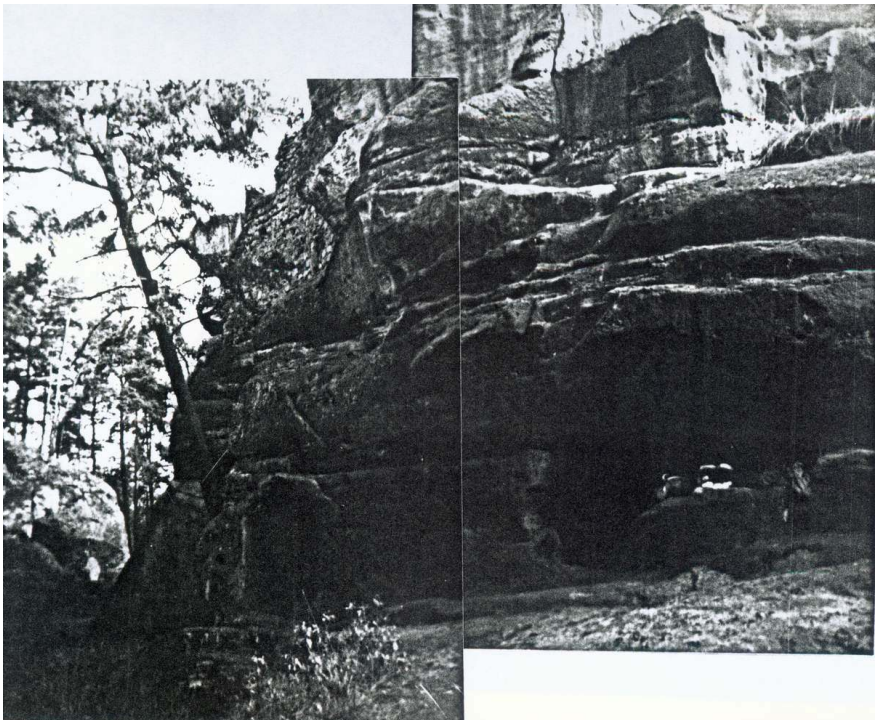
Ráno 16.9. sobota

Otevírám opatrně oči a dívám se, jak Lena opouští sluj a vychází do rozzářeného jitra. Časem se všichni probouzí ze slastného spánku, snídáme a zvolna balíme. Lena se tváří trošičku poťouchle. Co nám zase asi vyvedla???

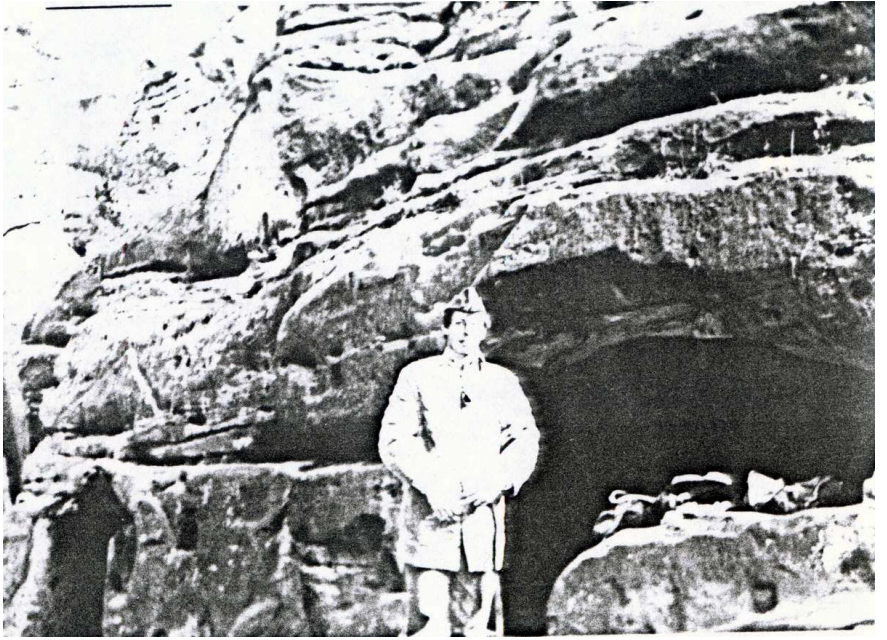

A v zápětí jde Michal k snídani s obojkem na krku. Tento je tvořen stříbrným řetězem a visacím zámekem. ... aha...

Po snídani prolezáme přístupné prostory skalního hradu všemi směry. Moc se nám tu líbí.

Po prošmejdění snad úplně všeho dokončujeme balení

a odcházíme po žluté značce na hřebeny Klokočských skal. To, co je tu k vidění, je nepopsatelné.

Jediné, co se dá s jistotou tvrdit, že je to tu samý pískovec.

Zvolna se pohybujeme po hřebenech, po cestičkách připomínající dálnice, po nově zbudovaných železných schodech, kolem čerstvých laviček posazených na úplně jiná místa, než byly

lavičky zaniklé zubem času. Když jsem tu byl svého času poprvé, bylo to tu podstatně divočejší a bez lidí...

Přiblížili jsme se ke Klokočským Prochodům. To je to známé schodiště dlouhé kolem tří set metrů, vytesané ve skalní soutěsce. Sešli jsme dolů a chtěli se zastavit na oběd v hospodě. Toto zařízení otevírá ve dvě hodiny. Je půl dvanácté. Půjdeme tedy jinam. Po dotazu na navigaci kam dál, jsme zjistili, že s sebou nemáme ani nejmenší mapičku. To se tedy povedlo. Naštěstí mapa nejbližšího okolí visí přímo na hospodě.

Po zorientování se padnul návrh jít na Trosky. Myslím, že to byl návrh jedné z holek. Nakonec, není to daleko, můžeme to zkusit. Vybrali jsme rozumnou cestu a jdeme.

Jde se dobře. Svítí slunce, oteplilo se, nikdo nereptá, neděje se nic mimořádného, vše jde jak po másle.

Narazili jsme na zralé oSTRUŽINY. To bylo něco pro kobylinky!

Nebylo to však jediné, co jsme cestou sezobli.

O kousek dál jsme provedli polní pych na téma švestky. Také nebyly špatné. Nicméně oběd můžou jen těžko nahradit.

Po spoustě pohodových kilometrů po polních a lesních cestách jsme se vyloupli v Sedmihorkách. Není tu nic turisticky pozoruhodného kromě hospody, kam jsme šli na oběd,

a autobusové zastávky,

kde jsme se zastavili,

abychom se posléze vypravili na třetí zvláštnost tohoto místa – vlakovou zastávku. Ani trochu se nám nechce jít pěšky po frekventované silnici zhruba 10 kilometrů. Jo na kole, to bychom

tam byli za pár minut. Takhle se pokusíme použít vlak.

Podářilo se. Dojeli jsme pod Trosky a vydali se k nim. Mají to tu do kopce. Hrozný zvyk stavět hrady až nahoře. Ale už jsme tu.

máme kliku. Dneska je mezinárodní den památek a vstup je zdarma. Proto vzhůru nahoru.

Když už jsme tak pěkně tady, povězme si něco o nich.

rad Trosky se tyčí na dvou dominantních čedičových sopouších v Českém ráji jen několik málo km od Hrubé skály (na dohled). Do Turnova vláčkem a odtamtud je možné courákem do Borku pod Troskami a dále pěšky po vlastní ose. Pro motorizované je přímo pod hradem parkoviště.

historie

Hrad Trosky byl postaven na dvou izolovaných čedičových sucích, které předurčily vzhled i dispozici objektu. Lze říci, že stavitelé hradu, se skutečným smyslem pro účelnost a plné využití daného prostoru, pojali stavbu jako komplex budov, umístěných na skalním bradle mezi oběma skalisky s věžemi, jimž lid již dávno dal příznačná jména: vyšší a štíhlejší Panna, nižší a hmotnější Baba. Pevnost hradu spočívala jednak v přirozené neschůdnosti terénu.

pověsti

Husité před Troskami

Husitské vojsko, drtící odpůrce kalicha, přitáhlo i k pyšným Troskám, jejichž pán Oto z Bergova pronásledoval stoupence „podobojí“, a chystalo se hrad pokořiti. Husité se nechtěli zdržovati jeho obléháním, neboť o něm bylo známo, že má spojení se širým okolím tajnými chodbami, jimiž možno uprchnouti až kamsi nad Rovensko. Rozhodli se zahájit proti němu ihned boj.

Střední část hradu neodolala prudkému náporu a v zápětí vzdala se husitům i posádka západní věže, zaleknuvši se palby těžkých „kusů“. Zato však věž na východní straně držela se statečně a přes všechno úsilí husitských vojsk se čestně uhájila.

Proto, když husité odtáhli, byla západní věž nazvána potupným názvem „Bába“, kdežto východní věži, jejíž posádka si hrdinně vedla, dostalo se názvu „Panna“.

pověsti

Bába a Panna

V 15. století žily na Troskách dvě příbuzné ženy, které se tak nenáviděly, že se každá usídlila v jiné věži. Na Bábě bydlela Markéta, vdova po Otovi starším z Bergova, na Panně její vnučka, která se jmenovala Barbora. Markéta byla zapřísáhlou katoličkou, Barbora byla víry kališnické, k níž přestoupila po smrti svého ženicha. Nejprve se mezi nimi započaly hádky pro víru.

Markéta byla zapřísáhlou katoličkou, Barbora byla víry kališnické, k níž přestoupila po smrti svého ženicha. Nejprve se mezi nimi započaly hádky pro víru.

Ráno, sotvaže dopadla na zdi Báby první jitřní zář, vstala Markéta a naklonivši se z okna vykřikla zlostně proti Panně:

„Ještě jsi živa, kacířko? Ještě tebe Lucifer neodnesl?“

Barbora vyskočila z lože, zarděla se v lících a zahrozila směrem k Bábě: „Už zase začínáš hádku, jednuško? Sprav si svůj ovčinec a o kacíře se neotírej!“

„Nech jenom ty sama spravedlivé lidi na pokoj!“ odsekla jí Markéta. „Však já dobře vím, kdo je tou mýrou, která mi dnes v noci upila krve.“

„Hahaha,“ zasmála se Barbora jízlivě, „každý cikán hádá podle své planety. Tebe, bábo Markéto, nikdo neumolí, ty zmizíš se světa na koštěti!“

Tak se hádaly obě ženy s malými přestávkami, dokud nezašlo slunce. Spílaly si a křičely, až ptáci, kteří se na hradě zastavili, vzletěli do výše a polekaně odtud prchali.

Čím se večerní hádání skončilo, tím se ráno opět začalo. Nekonečné byly litanie, jež si obě ženy čtly, dokud sama smrt neučinila konec jejich každodenním hádkám.

Bába Markéta ulehla a zakrátko odešla na věčnost a umkla navždy. Barbora se slzami v očích pohlížela každodenně do oken osiřelé Báby, čekajíc marně, že se odtud ozve známý břítký hlas. Teprve nyní, když se neměla s kým hádati, cítila se dokonale nešťastnou. I zemřela krátce nato, aby se sešla s Markétou na věčnosti a tam si s ní vyřídila dlouholetý, neskončený spor.

pověsti

Poklad v troskách

Trosky byly kupodivu troskami nazývány i v době, kdy hrad stál ještě nepoškozen. Mohl za to tvar útesů, na kterých stály obě věže, připomínající rozvaliny.

Ota z Bergova, pán na Troskách a Chlumci, přepadl opatovický klášter v době, kdy byl jeho opatem Lazur. Je tedy možné, že ve zříceninách hradu se ukrývá alespoň část proslulého opatovického pokladu. Je to prý pod podlahou Panny v hlubokém sopouchu. Vstup zakrýval kámen v podlaze nejnižší světničky, dnes zasypané sutinami.

Pěkné, že? Pěkně jsme se pokochali, prolezli co se dalo a všude strčili čumák. Bohužel není nejlepší viditelnost.

Tak jo, je čas se vydat dolů. Kupodivu to šlo podstatně lépe a rychleji, než nahoru. Jenomže co dál? Mám to! Navštívíme Tomáše na jeho letním sídle. Zároveň tím vyřešíme otázku dnešního noclehu. Jdeme na vlak.

Naposledy se ohlížíme

a jsme na zastávce. Slunce už je nízko nad obzorem, pomalu se ochlazuje. Po nějaké době přijíždí vlak.

Nasedáme a necháme se vézt do Kovače.

Jednotná psaná jízdenka č.

Počet osob (slovy) dvě osoby Sv.č. List č. **C 00415529**

Vydáno k jízdence 77 JÍZDNÉ * Období

č. obvyčejné týdenní
polovina obvyčejné traťová měsíční

vlak č. 5015

ze stanice Douhčovice Voz. třída +) Os
do stanice Bezděčín
směrem 16 09 lit 16 001 op R EC IC

Dne 10 / 19 Platí do 16 / 19 km 92 Kč 49 h
 Kč h
 Kč h
 Kč h

Příčina doplatku: N. 2 dle

Rodné číslo Sleva Celkem 49 Kč h

+) Druh označte křížkem

ČD 735 2 4116 Typos Plzeň

Zkrátka jsme tam. Pak už je to slabých pět kilometrů po silnici do Lužan. Cesta probíhá velmi dobře. Michal s Lenou dělají blbiny a tak nám to pěkně ubíhá. Najednou je tma, trochu chladno, nad krajinou se válí chuchvalce mlhy. Z ničeho nic se těsně před námi vyloupli ze tmy dva cyklisti nesvítiči. Bylo to značně nepříjemné. Po tomto setkání všichni přislíbili, že budou mít za tmy vždycky zapnutou aspoň výstrahu.

Drazili jsme k Tomášově chalupě. Nikdo tu není. To je zas jednou výhoda! Použil jsem tedy výhody znalce místních poměrů a zavedl ostatní na seník ve stodole. Tam jsme si ustlali v seně a zalezli a téměř okamžitě usnuli.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Lužany	12		móóóc		17 - 25

Ráno 17.9. neděle

Probudilo mě světlo. Mezi prkny sem svítí slunce. Pokusil jsem se otočit. Ozvalo se strašlivé zašustění. Inu jak to tak v seně

chodí. Raději jsem toho nechal. Bohužel jsem tím vzbudil rozruch v místech cca 3 m ode mě. Ostatní tedy už také nespějí. Válim se, hodnotíme předešlý den, a noc a zabýváme se myšlenkou na snídani.

Slezli jsme z půdy, přendali ležení na trávu před chalupou a šli nabrat vzorky jablek, kterých je tu spousta druhů. Lehce jsme posnídali a válim se na slunci. Je tu perfektně.

Potom se vypravila Blanka s Michalem zjistit, kdy pojede autobus na Prahu. Zůstala Lena, která si přivodila velký problém na patách díky pátečnímu namoknutí a špatné instalaci bot. Zůstávám také já z důvodu nechutě mého poničeného kolena k jakémukoliv pohybu, které trvá na tom, že se cítí být přetíženo včerejším výkonem. Na kole by se mi tohle nestalo! Když jsme tak u toho, mnohokrát jsme zatoužili mít s sebou naše dvoukolové miláčky.

Blanka s Michalem se vracejí s výsledky průzkumu:

- 1) cesta trvá neúměrně dlouho
- 2) hospoda je otevřená a vaří tam
- 3) autobus skutečně jede a to po 16té hodině.

Ještě chvíli se válim a pak pomalu balíme a odcházíme. Přesun k hospodě je opravdu velmi dlouhý. Na stroji bychom tam byli za pár minut. A už jsme zase u toho. Schází nám železný oř. Už jsme v hospodě. Hospodský tvrdí, že bude za chvíli zavírat a tudíž nevaří. Je to poněkud překerní situace, ale naštěstí máme dost zásob, abychom bídne nezhynuli ještě celý den. To by snad mělo pro přesun do Prahy stačit.

Přijíždí autobus. Nastupujeme a necháme se vézt domů, do Prahy, na Žižkov, na stadión...

Závěrem mi dovozte abychom splnili slib za začátku těchto řádků a sdělili vám stanovisko zúčastněných po absolvování výpravy Daniely. Tak tedy

NIKDY VÍCE!!

Budeme se řídit pravidlem „... **drž se cyklisto svých řídítek...**“

© Hell's Tour^{plus} 1995
Dig & Blk
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz